

Arrest

nr. 128 356 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 augustus 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner (bijlage 19ter).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 februari 2014 een beslissing tot weigering van

verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 7 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.08.2013 werd ingediend door:

Naam: A.(...) Voornaam: A.(...) Nationaliteit: Ghana Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *uitnodigingen op naam van zowel betrokkene als de referentiepersoon dd. 09.06.2013 en 18.08.2013; documenten BPost Bank dd. 09.10.2013; foto's dd. 23.09.2012, 22.12.2012 en april 2013. Deze documenten zijn te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, deze gegevens tonen niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag.*

- *verklaringen op eer door derden. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*

- *ongepersonaliseerde uitnodiging. Dit document heeft geen enkele link met betrokkene of de referentiepersoon, en kan dan ook niet aanvaard worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het voorzichtigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. In zijn eerste middel stelt verzoeker het volgende:

"Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

“de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981, 1722).

Uit de bestreden beslissing in casu blijkt dat de betreden beslissing niet correct gemotiveerd is. De verwerende partij heeft evenmin met de vereiste voorzichtigheid gehandeld.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert heeft verzoeker aangetoond dat hij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt. Dit blijkt onder meer uit de voorgelegde documenten.

-reeks foto's van 2012. De aard van deze foto's toont duidelijk aan dat de relatie van partij duurzaam is. Het louter feit dat deze foto's van 2012 dateren is niet voldoende om te besluiten dat het duurzame karakter van de relatie hiermee niet aangetoond werd. Men kan van verzoeker niet verwachten dat hij foto's trekt in het begin van de relatie. De foto's werden op een gegeven moment.

Hoewel ze over de mogelijkheid daartoe beschikt, weigerde de verwerende partij verzoeker te contacteren om bijkomende inlichtingen te vragen omtrent de kwestieuze foto's en het duurzame karakter van de relatie.

Naast de foto's legde verzoeker tevens verklaringen op eer neer. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, tonen deze verklaringen voldoende aan dat verzoeker en zijn partner een duurzame relatie hebben.

Het duurzame karakter van deze relatie blijkt uit de inhoud zelf van de kwestieuze verklaringen. De verwerende partij beperkte zich echter door te stellen dat deze verklaring niet op hun waarachtigheid getoetst kunnen worden. Dit element op zich kan niet voldoende zijn om de bewijswaarde van de verklaringen te betwisten.

Er dient gemerkt te worden dat de verwerende partij helemaal geen verband probeerde te leggen tussen de verklaringen op eer en de neergelegde foto's om vast te kunnen stellen dat verzoeker en zijn partner weldegelijk een duurzame relatie hebben.

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing verkeerd en of onvolledig is.

Gelet op het feit dat een motivering correct, afdoende en niet tegenstrijdig mag zijn, dient men vast te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Uit al het voorgaande blijkt tevens dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980, de beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt;”

2.2. Het voorzichtigheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.3. Verzoeker stelt in zijn eerste middel dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker poneert dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt. Aangezien verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verzoeker wenste zijn recht op verblijf erkend te zien conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet in zijn hoedanigheid van familielid "vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen", met name als partner van een Belg.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° bevat een aantal vereisten waaraan moet worden voldaan om het verblijfsrecht als partner erkend te zien:

"2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen."

2.6. Blijkens het administratief dossier werd aan verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 5 augustus 2013 gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 04/11/2013 de volgende documenten over te leggen: *"bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag of bewijs samenwoning 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag"*. Op 7 november 2013 maakte een medewerker van het vreemdelingenbureau van de stad Antwerpen bijkomende stukken over. Als bewijs van het duurzame karakter van hun relatie legde verzoeker een aantal uitnodigingen en bankdocumenten neer, naast een reeks foto's van de periode september 2012 - april 2013 en een aantal getuigenissen van personen uit zijn omgeving.

2.7. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de uitnodigingen, de bankdocumenten en de neergelegde foto's te recent zijn om een bewijs te vormen van een duurzame relatie. Door in zijn middel op te werpen dat de neergelegde foto's van 2012 dateren, maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze een bewijs zouden kunnen vormen van regelmatige ontmoetingen gedurende twee jaar voorafgaand aan de aanvraag van 5 augustus 2013, zoals door de wettelijke bepaling dienaangaande wordt vereist. Het feit dat de aard van de foto's zou wijzen op een duurzame relatie, doet geen afbreuk aan de pertinente overweging dat deze te recent zijn. Verzoeker meent verder dat het aan de verwerende partij toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen over de foto's, maar hij verheldert niet in hoeverre dit een ander licht zou werpen op de beoordeling ervan. Met betrekking tot de verklaringen op eer wordt in de beslissing overwogen dat een dergelijke verklaring *"niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden"*. De kritiek van verzoeker dat het duurzame karakter van zijn relatie blijkt uit de inhoud van deze verklaringen, staat haaks op de vaststelling uit de bestreden beslissing dat er juist ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de inhoudelijke betrouwbaarheid van dergelijke verklaringen. Verzoeker stuurt erop aan dat een verband zou moeten worden gelegd tussen de foto's en de neergelegde verklaringen, maar hij toont niet aan dat dit zou nopen tot een andere conclusie, aangezien deze documenten op zichzelf of in samenhang nooit een bewijs kunnen vormen van een *"naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie"* zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, zoals ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt bevestigd: *"deze gegevens tonen niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag"*.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met

bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker in casu vormt een gezin met een EU-onderdaan. Dit blijkt uit het feit dat beiden de verklaring van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand hebben afgelegd en dat ze tot op heden onder eenzelfde dak als man en vrouw wonen.

De bestreden beslissing houdt de inmenging in het gezinsleven van verzoeker vermits ze verzoeker beveelt het grondgebied te verlaten. Deze maatregel zorgt voor een scheiding tussen verzoeker en zijn Belgische partner.

Verzoeker zal zich genoodzaakt voelen om terug naar zijn land van herkomst te keren zonder zijn Belgische partner, dewelke niet gedwongen kan worden om haar eigen land te verlaten.

Deze scheiding zal een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen, daar de contacten tussen beiden platonisch zullen blijven. Dit zal het begin van het eind van de relatie betekenen.

De bepaling van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verbiedt elke inmenging van de Staat in het gezinsleven, behalve in gevallen waarin een dergelijke inmenging noodzakelijk is voor de openbare orde en de volksgezondheid.

Uit geen element blijkt dat deze inmenging noodzakelijk zou zijn. Verzoeker is nog nooit in aanraking gekomen met de Belgische ordediensten.

Verzoeker verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

“Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994, 27)

In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art; 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art; 8.2 van hetzelfde verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd artikel 8 inhoudt, kan de uitvoering van de verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (RvSt nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd. 1997, 29)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM schendt;”

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie. In casu beroept verzoeker zich op een gezinsleven met zijn Belgische partner. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd en een effectief doorleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met deze Belgische vrouw.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.11. Wat de inmenging van het openbaar gezag betreft, wijst de Raad erop dat het aan de overheid toekomt om de openbare orde te waarborgen en in dat kader voorwaarden op te leggen waarbinnen het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op gezinsleven kan worden uitgeoefend. Artikel 8 van het EVRM kan immers niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De Belgische wetgever heeft voorzien dat de partner van een Belg conform artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet het duurzaam en stabiel karakter van zijn relatie dient aan te tonen middels aan de hand van een aantal vastgelegde criteria. De Raad merkt op dat verzoeker er niet in geslaagd is dit bewijs te leveren, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon besluiten het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.12. Verzoeker meent dat uit niets blijkt dat de inmenging in zijn gezinsleven noodzakelijk zou zijn en dat hij nooit in aanraking kwam met de Belgische ordediensten. De Raad stelt echter vast dat het opleggen van door de wet voorziene specifieke voorwaarden aan partners van Unieburgers en Belgen ter voorkoming van 'schijnsamenwonen' wel degelijk een voordeel biedt aan de overheid omdat de handhaving van de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde is (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). De kwestieuze bepalingen vormen geenszins een onredelijke beperking van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven. Bovendien stipt de Raad aan dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke voorwaarden ter

voldoening van de wettelijke bepalingen het gezinsleven niet in die mate aantast dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitsersland*, 22 EHRR 228). Verzoeker toont tenslotte niet aan dat de feitelijke elementen die aan de basis lagen van de door hem aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, die overigens betrekking heeft op het (oude) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, vergelijkbaar zijn met zijn persoonlijke situatie.

2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN